

MERKUR VE STŘELCI

Kap itola, v níž do Hokitiky přibude cizinec, tajná porada je narušena, Walter Moody zatají svůj nedávný zážitek a Thomas Balfour započne s vyprávěním.

Dvanáct mužů, kteří se sešli v kuřáckém salonku hotelu U Koruny, budilo dojem, že se tam potkali náhodou. Soudě dle rozmanitosti jejich vystupování a oděvu – redingoty, fraky, tvídobá saka, žlutá anglická kůže, batist a serž – mohlo jít o dvanáct cizích osob, jež nastoupily do téhož železničního vozu míříce každá do jiné městské čtvrti, jejíž mlžný závoj je spolu s přílivem a odlivem oddělí docela. A vskutku, strojená osamocenost každého z mužů, ať byl zahlobán do čtení novin, předkláněl se, aby odklepl popel do ohniště, nebo pokládal prsty jedné ruky na plátno kulečnickového stolu, aby se nachystal ke strku, vyvolávala právě ten druh fyzického ticha, který nastává pozdě večer v osobním vlaku – jen jej netlumilo rachocení vagonů, nýbrž hlasité bubnování dešťových kapek.

Takový obrázek se naskytl panu Walteru Moodymu stojícímu mezi dveřmi s rukou na veřeji. Netušil, že svým příchodem narušil soukromé jednání, neboť zúčastnění umkli, jakmile zaslechli z chodby jeho kroky, a než otevřel dveře, všech dvanáct se vrátilo ke své původní činnosti (byť v případě hráčů kulečnicku poněkud chaoticky, neboť zapomněli, jak byli rozmístěni) a nyní se jí zaobírali s tak umně předstíraným zaujetím, že nikdo ani nezvedl oči, když Walter Moody vstoupil.

Kdyby byl býval ve své kůži, možná by v něm ona jednotná strohost, s níž ho muži přehlíželi, vzbudila zájem. Leč v tom okamžení měl žaludek jako na vodě a v hlavě zmatek. Věděl, že plavba do West Canterbury mu bude v nejhorším případě osudná, že ho nekonečný příval burácejících bílých vln

a pěny může vyvrhnout na vrakoviště na písčíně u Hokitiky, avšak na mimořádné hrůzy této cesty, o nichž stále nedokázal mluvit – dokonce ani sám se sebou –, připravený nebyl. Moody se odjakživa těžko smířoval s vlastními nedostatky – ve strachu i v nemoci se uzavíral do sebe –, a proto nepostřehl náladu, která panovala v místnosti, do níž právě vešel, ačkoliv by mu za normálních okolností neunikla.

Moody byl přirozeně pohotový a pozorný. Měl velké šedé oči, upřený pohled a plná, jinošská ústa obvykle našpulená do výrazu zdvořilé starostlivosti. Vlasy se mu stáčely do drobných kudrlin – v mládí mu kadeře padaly až na ramena, ale nyní měl účes s pěšinkou na stranu a kudrlinky přilepené k lebce sladce vonící pomádou, která jejich zlatavou barvu proměňovala v leskle hnědý odstín. Čelo a líce měl hranaté, nos rovný a pleť hladkou. Bylo mu necelých dvacet osm let, jeho pohyby dosud neztratily svižnost a přesnost a vyznačoval se oním uličnickým, neposkvřeným elánem, který nesvědčí ani o naivitě ani o úskočnosti. Projevoval se po způsobu diskrétního a duchapřítomného majordoma, v důsledku čehož se mu často svěřovali i ti nejméně výřeční muži nebo býval vyzýván, aby usmířil znesvářené strany, jež sotva znal. Stručně řečeno, jeho vzhled prozrazoval velmi málo o jeho skutečné povaze a způsoboval, že v něj lidé zpravidla okamžitě vkládali důvěru.

Moody si nebyl nevědom výhod, jež mu jeho neproniknutelný půvab poskytoval. Jako většina přespříliš krásných osob dopodrobna zkoumal svůj odraz a svým způsobem se znal nejlépe zvenčí, odkud se také v některém ze zákoutí své mysli bez ustání pozoroval. V minulosti trávil mnoho hodin ve výklenku své šatny, kde se zhlížel v zrcadle hned natříkrát: z profilu, z polovičního profilu a z ánfasu – Van Dyckův Karel I., jen o hodný kus pohlednější. Byla to soukromá záležitost, kterou by patrně popřel, neboť s jakou nemilosrdností odsuzují morální kazatelé naší doby takový sebezpyt! Jako by se vnější já nevztahovalo k vnitřnímu, jako by se jeden díval do zrcadla pouze proto, aby se utvrdil ve své namyšlenosti; jako by studium vlastního vzhledu nebylo stejně křehké, náročné a věčně proměnlivé jako všechna ostatní pouta dvou spřízněných duší. Jakkoliv byl Moody vlastní krásou uchvácen, snažil se ji nejenom velebit, ale především ovládnout. Jistě, kdykoli zahlédl svůj odraz, ať ve výloze nebo v tabuli skla po setmění, rozechvěl jej pocit zadostiučinění – ale bylo to zadostiučinění inženýra, který narazí na zařízení, jež sám sestrojil, a shledá je skvostným, zářícím, řádně promazaným a fungujícím přesně tak, jak předvídal.

Nyní se viděl mezi dveřmi kuřáckého salonku a věděl, že jeho držení těla svědčí o naprosté vyrovnanosti. Div že se netrásl únavou, útroby měl těžké

hrůzou, jako by v nich leželo olovené závaží. Připadalo mu, že na něj dopadá stín, ba že ho snad dokonce pronásleduje, naplňoval ho děs. Rozhlížel se po místnosti s výrazem zdvořilého odstupu a úcty. Salonek vypadal, jako by jej někdo postavil po paměti poté, co uplynulo drahně času a mnohé upadlo v zapomnění (železný kozlík, závěsy a římsa patřičně lemuující krb), drobnosti tu však zůstaly: například fotografie zesnulého královna chotě vystřižená z časopisu a připevněná cvoky na zeď obrácenou do dvora, šev uprostřed kulečnickového stolu, který byl v sydneyjském přístavním doku přeríznut napůl, aby vydržel plavbu, na sekretáři komínek starých novin, jejichž stránky pod doteky bezpočtu rukou zteřely a inkoust se rozmazal. Dvě okýnka po stranách ohniště poskytovala výhled na zadní dvůr hotelu, blátivý pozemek posetý bednami a rezavějícími sudy, oddělený od sousedních dvorů pouze podrostem a nízkým kapradím a na severu řadou kurníků s dvířky zajištěnými řetězem proti zlodějům. Za touto neurčitou hranicí bylo vidět prověšené šňůry na prádlo táhnoucí se za domy o blok dál na východ, dřevo poskládané do hranic, prasečí chlívky, hromady šrotu a železných plechů, rozbité kolébky a korýtka – všechno opuštěné či v určitém stupni rozkladu. Odbila pozdní soumravná hodina, kdy všechny barvy náhle ztrácí sytost, a lilo jako z konve – dvůr za zvrátněným sklem bledl a ztrácel barvu. Lihové lampy uvnitř ještě nestačily nahradit ocelově modré světlo skomírajícího dne a jejich bledost jen zdůrazňovala všeobecnou ponurost výzdoby.

Pro muže zvyklého na edinburský klub, kde vše osvětlovaly červené a zlaté barevné tóny, kde se leskly pohovky s knoflíkovým čalouněním, jejichž naducanost se rovnala tíze pozadí, která na ně usedala, kde při vstupu každý obdržel pohodlný blejzr vonící anýzem či mátou, a kde stačilo nepatrně pohnout prstem ke šňůře zvonku, aby se před vámi objevila láhev klaretu na stříbrném podnose, to byly krušné vyhlídky. Ale Moody nebyl mužem, jehož by se pohoršlivý stav věcí dotýkal natolik, aby se urazil: hrubá jednoduchost, s níž byla místnost zařízena, způsobila pouze to, že se stáhl do sebe, jako když bohatý spěšně ukročí stranou a zatváří se nečitelně, střetne-li se na ulici s žebrákem. Očima těkal po místnosti, aniž by jeho tvář pozbyla mírného výrazu, ale vnitřně vnímal každý další detail – tu hrbolík špinavého vosku pod svíčkou, onde zaprášenou skleničku – a čím dál víc se obracel do sebe, čím dál víc se zatvrzoval proti okolí.

Tento ústup, byť provedený nevědomky, nebyl projevem obvyklých předsudků majetné vrstvy – Moody vlastnil jen skromné jmění a často dával drobné nuzákům, ačkoliv přitom (jak nemůžeme nepřiznat) vždy pocítil záchvěv potěšení z vlastní štedrnosti –, nýbrž důsledkem osobní nerovnováhy,

nad níž se momentálně, skrytě, pokoušel zvítězit. Koneckonců se nacházel ve městě zlatokopů, postaveném teprve nedávno mezi džunglí a příbojem na nejjižnějším okraji civilizovaného světa, neočekával tedy luxus.

Pravda byla taková, že neuběhlo ani šest hodin od chvíle, kdy Moody na palubě plachetnice, která jej přepravovala z přístavu Port Chalmers na pás divokého pobřeží, zažil něco tak výjimečného a působivého, že ho to přimělo pochybovat o všem ostatním. Tu událost měl stále před očima – jako by se mu v koutku mysli pootevřely dveře, vpustily dovnitř proužek šednoucívho světla a on už si nedokázal přát, aby znovu zavládla tma. Musel vynakládat velké úsilí, aby ony dveře neotevřel dokořán. Ve stavu zvýšené rozcitlivělosti považoval každé vybočení a každou nepříjemnost za osobní urážku. Zdálo se mu, že neutěšený obrázek, který se mu naskytl, je společnou ozvěnou všech strastí, jež tak nedávno vytrpěl, a on před ní ustupoval, aby sám sobě zabránil v úvahách nad těmito souvislostmi i v návratu do minulosti. Opovržení se mu hodilo. Dodávalo mu pevný smysl pro míru, pro spravedlnost, jíž se mohl dovolávat, aby se cítil v bezpečí.

Kuřácký salonek v duchu nazýval smolařským, ubohým a pochmurným – a takto vyzbrojen proti jeho zařízení obrátil svou pozornost ke dvanácti přítomným. Panteon převrácený naruby, pomyslel si, a když si dopřál toto přirovnání, opět si připadal trošku pevnější v kramflecích.

Muži byli opálení a ošlehaní větrem po způsobu všech hraničářů, rty měli blede a rozpraskané a jejich držení těla prozrazovalo strádání a ztráty. Dva z nich byli Číňané oblečení ve stejných plátěných botách a šedých bavlněných halenách, za nimi stál Maor s obličejem potetovaným zelenomodrými spirálami. Původ ostatních Moody odhadnout neuměl. Dosud nechápal, jak je možné, že muž zestárne již po několika měsících na rýžovištích. Rozhlédl se po salonku a usoudil, že je tu ze všech nejmladší, přestože se mezi přítomnými našli i jeho vrstevníci či muži ještě mladší. Jejich mladistvý pel byl ovšem nenávratně setřen. Navždy budou podráždění, neklidní a hrabiví, budou mít šedivou pleť a budou vykašlávat prach do dlaní zbrázděných hnědými čarami. Moodymu se zdáli drsní, až podivně svérázní, nepovažoval je za vlivné muže, neptal se, proč jsou tak potichu. Toužil po brandy a po místě, kde by mohl spočinout a zavřít oči.

Chvilí zůstal stát mezi dveřmi a čekal, že bude přijat, ale když ho nikdo ani neuvítal, ani nevyhnal, udělal krok vpřed a tiše za sebou zavřel dveře. Neurčitě se uklonil směrem k oknu a posléze směrem ke krbu, čímž učinil za dost představení vlastní osoby, poté přešel k příborníku a chopil se nachystaných karaf, aby si namíchal nápoj. Vybral si doutník, ořízl jej, vložil jej

mezi zuby a otočil se čelem do salonku, aby si znovu prohlédl okolní tváře. Nezdálo se, že by jeho přítomnost kohokoliv sebemeně zajímala. To mu vyhovovalo. Usedl do jediného volného křesla, zapálil si doutník, pohodlně se uvelebil a povzdechl si pro sebe jako muž, který cítí, že je pro jednu vrchovatě hoden své každodenní odměny.

Jeho uspokojení však nemělo dlouhého trvání. Sotva si natáhl nohy a překřížil je v kotnících (sůl na kalhotách zaschla a nechala po sobě mimořádně pobuřující bílé stopy), když vtom se předklonil muž sedící po jeho pravici, píchł nedopalkem doutníku do vzduchu a řekl: „Poslyšte, vy jste tady, tady U Koruny, v nějaké záležitosti?“

To byla poněkud neomalená otázka, ale Moody se tvářil, jako by si toho nevšiml. Zdvořile sklopil hlavu a odpověděl, že přijel teprve toho dne večer a zajistil si pokoj v patře hotelu.

„Chcete říct, že jste ještě jednou nohou na lodi?“

Moody znovu kývl a potvrdil, že přesně tak to chtěl říci. A aby se muži nezdálo, že je příliš strohý, dodal, že příplul z Port Chalmers a zamýšlí zkusit štěstí v hledání zlata.

„Správně,“ řekl muž. „Správně. Nová naleziště na pobřeží – je ho tam spousta. Černé písky: to uslyšíte všude. Černé písky u Charlestonu, na sever odsud, samozřejmě – Charleston. Ale na svoje si přijdete i v soutěsce. Máte parťáka, nebo jste přijel sám?“

„Sám,“ odvětil Moody.

„Bez partnerů!“ podivil se muž.

„O své bohatství se hodlám zasloužit sám, toť vše,“ řekl Moody, znovu překvapený mužovou volbou slov.

„Bez partnerů,“ zopakoval muž. „A nic víc. Tady U Koruny žádné vyřizování nemáte?“

Dožadovat se téže informace dvakrát byla drzost, ale muž vypadal bodře, až roztěkaně, a prsty si přejížděl po klopě vesty. Možná jsem se nevyjádřil dost jasně, pomyslel si Moody. „V tomto hotelu jsem jen proto, abych si odpočinul. V příštích několika dnech se budu dotazovat na naleziště – které řeky jsou výnosné, která údolí vyčerpaná – a seznámím se s životem zlatokopa, jak se říká. U Koruny hodlám zůstat týden a potom se vydám do vnitrozemí.“

„Takže jste ještě nikdy nerýžoval.“

„Ne, pane.“

„Zlato jste neviděl?“

„Pouze u zlatníka – na hodinkách, na pásku, nikdy ryzí.“

„Ale zdálo se vám o tom. Ryzí! Zdálo se vám, jak klečíte ve vodě a prosíváte štěrk, dokud nezbude jen zlatý kov!“

„Řekl bych... ne, to úplně ne,“ odvětil Moody. Mužova otevřenost a hovornost mu připadala poněkud zvláštní: přes zjevnou roztěkanost mluvil dychtivě a s takovou energií, až působil dotěrně. Moody se rozhlédl kolem, doufaje, že si vymění chápavý pohled s někým z ostatních, jenže ničí pohled nezachytil. Odkášlal si a dodal: „Řekl bych, že jsem snil o tom, co přijde pak – tedy o tom, k čemu zlato povede, čím mi může být.“

Zdálo se, že tato odpověď muže potěšila. „Obrácená alchymie, tak tomu říkám já,“ prohlásil. „Tohle všechno, tahle prospekce. Obrácená alchymie. Víte, jak to myslím – přeměna, ne *ve* zlato, ale *ze* zlata...“

„Trefné přirovnání, pane,“ řekl Moody a až mnohem později si uvědomil, že tahle myšlenka velmi úzce souzní s jeho vlastní nedávnou představou o panteonu naruby.

„A to vaše dotazování,“ přikyvoval muž s vervou, „to dotazování... počítám, že se budete poptávat kolem... jaké lopaty, jaké kolébky, mapy a tak vůbec.“

„Ano, přesně. Chci na to jít jak se patří.“

Muž se opřel v křesle, viditelně velice pobavený. „Týden se stravovat U Koruny, jen abyste se poptal kolem!“ uchechtl se. „A další dva týdny se budete brodit bahnem, abyste ty peníze dostal zpátky!“

Moody si přehodil překřížené nohy. Nebyl ve stavu, kdy by dokázal opětovat mužovu energii, ale na to, aby ho napadlo zachovat se neslušně, měl příliš přísné vychování. Mohl se jednoduše omluvit za svou rozpačitost a přiznat se k celkové malátnosti – muž působil docela mile, jak si tak přejížděl prsty po vestě a v hrdle mu bublal smích –, ale Moody neměl ve zvyku mluvit upřímně s cizími lidmi a už vůbec ne svěřovat se cizímu muži s vlastními neduhy. V duchu se oklepal a zeptal se veselejším tónem:

„A vy, pane? Tuším, že jste tu dobře zavedený?“

„Ano,“ odpověděl muž. „Lodní přeprava zboží, společnost Balfour Shipping, uvidíte nás hned za ohradami pro dobytek na tom nejžádanějším místě – v ulici u přístaviště, kde jinde? Balfour, to jsem já. Pokřtěný Thomas. Křestní jméno budete na nalezištích potřebovat: v soutěsce se nikomu pane neříká.“

„To abych se začal cvičit v jeho užívání,“ odvětil Moody. „Walter. Jmenuji se Walter Moody.“

„Ano, ale stejně vám budou říkat všelijak,“ pokračoval Balfour a plácl se do kolena. „Možná ‚Skoták Walt‘. Možná ‚Dvouruký Walt‘. ‚Valoun Wally‘. Haha!“

„Takové jméno si budu muset zasloužit.“

Balfour se zasmál. „Zásluhy nebudou potřeba,“ opáčil. „Velké jak ženské prsy, i takové jsem viděl. Velké jak ženské... ale mazlit se s nimi můžete mnohem snáz, to vám povídám.“

Thomasi Balfourovi bylo okolo padesáti. Měl podsaditou, robustní postavu a silně prosedivělé vlasy sčesané z čela a splývající kolem uší. Pěstoval si plnovous, který po stranách přecházel v kotlety a který bral do dlaně a hladil, kdykoli ho něco pobavilo – dělal to i nyní, potěšený vlastním vtípem. Prosperita jako by k němu náležela, pomyslel si Moody. Muž totiž vyzařoval ono nevzrušené přesvědčení, že je oprávněn nárokovat si, cokoliv si zamane; přesvědčení, které pramení z celoživotního optimismu stvrzeného úspěchem. Na sobě měl košili bez saka a jeho kravata byla sice hedvábná a skvostně ušitá, avšak umazaná od omáčky a povolena u krku. Moody v něm viděl liberála – neškodného, veselého brebentila a myšlenkového odrodilce.

„Jsem vašim dlužníkem, pane,“ prohlásil. „Tohle je jistě jen první ze zvyklostí, o nichž nemám ponětí. Bezpochyby bych se dopustil omylu a v soutěsce bych užíval příjmení.“

Jeho představa o zlatokopectví na Novém Zélandě byla opravdu mimořádně nepřesná, založená především na skicách z kalifornských zlatonosných polí – sruby, údolí s rovinatým dnem, povozy na prašné cestě – a na nejasném dojmu (nevěděl, kde k němu přišel), že je tato kolonie stínem Britských ostrovů, dosud nerozvinutým, divošským protějškem sídla a srdce impéria. Překvapilo jej, když před nějakými dvěma týdny po obeplutí čela Otažského poloostrova spatřil honosné domy na kopci, nábřeží, ulice a zahrady s políčky – a byl překvapen i nyní, když pozoroval dobře oblečeného džentlmena, jak podává zápalky Číňanovi a poté se přes něj natahuje po své skleničce.

Moody studoval v Cambridgi, narodil se v Edinburghu do rodiny s nevelikým jměním a služebnictvem sestávajícím ze tří osob. Společenské kruhy, v nichž se pohyboval na koleji sv. Trojice a později na právnické koleji královského soudního dvora zvané Inner Temple, sice nesvazovala ona zkostnatělost vlastní příslušníkům aristokracie, jejichž minulost a stávající situace se od sebe liší pouze mírou vznešenosti postavení, ale přesto jej vzdělání odrázlo od okolního světa, neboť se naučil, že chce-li skutečně porozumět jakémukoliv společenskému systému, musí na něj nahlížet svrchu. S kumpány z univerzity (oblečenými v pláštích a opilými rýnským vínem) obhajoval splývání společenských tříd se vším bolestí a elánem mládeže, kdykoliv však na něco podobného narazil v praxi, vždy se cítil zaskočen. Ještě nevěděl,

že zlatonosné pole je místem, kde vládne špína a nebezpečí, půdou, na níž jsou všichni cizinci, kde jsou si cizí i muži pracující bok po boku a kde může hokynářova kolébka přetékat zlatem, kdežto právníkova zůstává vyschlá, zkrátka kde není žádných rozdílů. Moody byl asi o dvacet let mladší než Balfour, a proto s ním mluvil uctivě, ale současně si uvědomoval, že se těší vyššímu společenskému postavení, a neunikla mu ani podivná směsice lidí kolem něj, jejichž majetek a původ neměl podle čeho odhadnout. Jeho zdvořilost se proto vyznačovala jistou prkenností, jako když muž, jenž pouze zřídka hovoří s dětmi, nezná patřičnou míru, a proto se raději drží zpátky a působí strnule, jakkoliv si přeje být přívětivý.

Thomas Balfour tohle povýšenectví vycítil a byl blahem bez sebe. Neměl v oblibě muže, kteří se vyjadřovali, řečeno jeho slovy, „příliš vybraně“, a s velkou chutí je popichoval – ne proto, aby je rozhněval, to by ho jen znudilo, ale proto, aby je vyprovokoval k hrubosti. Moodyho topornost považoval za módní doplněk, za něco, co by přirovnal k límci podle šlechtického střihu, jenž svého nositele nesnesitelně škrtí – podobně vnímal všechny konvence, jimiž se řídila slušná společnost; pro něj nebyly ničím víc než zbytečnou ozdobou –, a bavil se tím, do jakých rozpaků tato kultivovanost přivádí Moodyho.

Balfour byl vskutku muž prostého původu, přesně jak Moody odhadl. Jeho otec pracoval v sedlářství v Kentu a dost možná, že i on sám by se dal na sedlářské řemeslo, nebýt požáru, který ho jako jedenáctiletého připravil o otce i o stáj – hoch to byl ovšem neklidný, s roztřepenými manžetami a netrpělivostí, jež neladila se zasněným, nezaostřeným výrazem, pro něj tak typickým. Tvrdá, soustavná práce by mu nevyhovovala. A potom, kůň nedokáže držet krok se železničním vagonem, jak rád říkával, a sedlářské řemeslo nepřečkalo rychle se měnící dobu. Balfour si velice zakládal na tom, že patří k předvoji nové éry. Kdykoliv hovořil o minulosti, znělo to, jako by všechna desetiletí předcházející stávajícímu roku nebyla ničím než špatně vyrobenou svíčkou, dnes již vyhořelou a nepotřebnou. Po věcech, které provázely jeho dětství, se mu nestýskalo – nechyběl mu ani tmavý roztok v kádích na činění kůží, sušící se usně, ani váček z teletiny, v němž jeho otec skladoval jehly a šídlo – a neporovnával-li zrovna zašlé časy s novějším průmyslem, rozpomněl se na ně jen zřídka. Ruda: v té byly peníze. Uhelné doly, ocelárny a zlato.

Nejprve začal se sklem. Po několika učednických letech si založil vlastní sklárnu, nevelkou továrnu, kterou později vyměnil za podíl v uhelném dole. Ten se časem rozrostl v síť šachet, jež Balfour prodal londýnským investorům za kapitální sumu. Neoženil se. O třicátých narozeninách si koupil

jednosměrný lístek na klipr mířící do Veracruz, což byl první úsek devíti-měsíční cesty, jež ho nakonec zavedla až na zlatá pole Kalifornie. Pozlátko prospektorského života pro něj zakrátko pozbylo lesku, ale neustálý shon a naděje zlatých polí nikoliv – za první zlatý prach zakoupil bankovní akcie, během čtyř let postavil tři hotely a dařilo se mu dobře. Když Kalifornie vyschla, rozprodal majetek a vyplul do Viktorie – za novou žílou, za novým nezmapovaným územím – a odtamtud, poté, co znovu zaslechl volání, jež se rozléhalo přes oceán jako melodie kouzelné flétny nesená vzácným vánkem, vyrazil na Nový Zéland.

Na šestnáct let na nalezištích potkal Thomas Balfour pěknou řádku mužů, jako byl Walter Moody, a jeho letoře slouží ke cti, že si po celou dobu zachoval hlubokou náklonnost a úctu k těm, kteří se dosud nacházeli v nedotčeném stavu, neboť ještě neprošli prověrkou života, nebyli podrobeni praktické zkoušce. Balfour měl pochopení pro ctižádost, a jakožto člověk, jenž se vypracoval sám, projevoval neobvyklou velkodušnost. Těšila ho podnikavost druhých i jejich touhy. Bylo lze očekávat, že si Moodyho oblíbí už proto, že se tento mladík pustil do dobrodružství, o němž toho viditelně věděl pramálo a od nějž si jistě sliboval velký zisk.

Avšak tohoto večera Balfour sledoval vlastní zájmy. Příchod Moodyho byl pro tucet shromážděných poněkud překvapivý, poněvadž učinili nemalá opatření, aby je nikdo nevyrušil. Přední salonek hotelu U Koruny byl toho večera vyhrazen pro soukromou sešlost a venku pod markýzou hlídkoval chlapec pro případ, že by si někdo usmyslel zajít dovnitř na skleničku – což bylo nepravděpodobné, neboť kuřácký salonek onoho hotelu neměl mezi lidmi pověst útulného místa, kam se chodí za společnost. Však zel také často prázdnotou, dokonce i o víkendových večerech, kdy do města proudily houfy zlatokopů vracejících se z kopců, aby propili zlatý prach v místních chatrčích. Chlapce poslal na stráž Mannering a vybavil ho tlustým paklíkem levných vstupenek, které měl rozdávat zdarma. Na programu byl nový kus nazvaný *Senzace z Orientu!*, jenž představoval zaručený tahák, a ve foyer opery stály nachystané bedny se šampaňským, jež dal u příležitosti premiéry k dispozici sám Mannering. Vzhledem k takovému rozptýlení a v domnění, že žádná loď nebude riskovat přistání za temného večera v tak nevlídném počasí (plánované příjezdy avizované na stránkách listu *West Coast Times* věnovaných lodní dopravě se již tou dobou uskutečnily), shromážděné muže nenapadlo pojistit se rovněž proti cizinci, jenž by se mohl náhodou ubytovat v hotelu půlhodiny před setměním, a tudíž být vevnitř již ve chvíli, kdy Manneringův chlapec zaujal své místo pod stříškou na zmáčené ulici.

Walter Moody byl navzdory důvěryhodnému vzezření a zdvořilé rezervovanosti, s níž vystupoval, vnímán jako vetřelec. Muži netušili, jak ho přimět k odchodu, aniž by pochopil, že je skutečně vyrušil, čímž by vyšla najevo podvrtná povaha jejich sešlosti. Thomas Balfour na sebe vzal úkol proklepnout Moodyho pouze z toho důvodu, že to byl on, kdo se ocitl u krbu v jeho blízkosti – šťastná shoda náhod, protože Balfour se přes všechno chvástání a bujarost vyznačoval houževnatostí a každou situaci uměl obrátit ve svůj prospěch.

„Inu, jistě,“ prohlásil nyní, „jeden se naučí zvyklostem raz dva a každý musí začít tam co vy – tedy jako učedník, bez jakýchkoliv znalostí. Co ve vás zaselo semínko zájmu, mohu-li se tázat? Víte, je to taková má soukromá záliba, zjišťovat, co sem, na konec světa, koho přivádí – co v člověku zažehne jiskru.“

Moody nejprve potáhl z doutníku a potom odpověděl. „Moje pohnutky jsou komplikované. Vyplynou z rodinného sporu, příliš bolestného, než abych se o něm šířil, čímž se také vysvětluje, proč jsem připlul bez doprovodu.“

„V tom ovšem rozhodně nejste sám,“ ujistil jej Balfour zvesela. „Tady jsou na útěku všichni – to si můžete být jistý!“

„Ano?“ opáčil Moody. Tohle pomyšlení ho poněkud znepokojilo.

„Tady není nikdo zdejší,“ pokračoval Balfour. „Ano, v tom to vězí. Všichni jsme přišli odjinud. A rodina? V soutěsce najdete bratrů a otců, kolik budete chtít.“

„Poskytujete mi útěchu, to je od vás laskavé.“

Balfour roztáhl pusku od ucha k uchu. „To je slovo, panečku,“ rozmáchl se, až mu odpadl popílek z doutníku a jeho vločky se mu usadily na vestě. „*Útěcha*...! Jestli tomuhle říkáte *útěcha*, potom jste, hochu, nefalšovaný puritán.“

Moody se nezmohl na přiměřenou odpověď, a tak se znovu uklonil – a potom si zhluboka přihnul, snad aby zaplašil jakékoliv podezření z puritanismu. Venku se poryv větru opřel do provazců deště bičujících v pravidelném rytmu zem a šlehl s nimi o tabule západních oken. Balfour si prohlížel konec doutníku a nepřestával se pochechtávat. Moody si svůj doutník vložil do úst, odvrátil tvář a jemně potáhl.

Právě v ten okamžik vstal jeden z jedenácti mlčících mužů z křesla, přičemž přeložil noviny, které držel v ruce, na čtvrtinu a posléze přešel k sekretáři, aby je vyměnil za jiné. Měl na sobě černý kabát bez límce a bílou vázanku – oděv duchovního, uvědomil si Moody s trochou překvapení. Bylo to zvláštní. Proč by si měl duchovní chodit pro informace do kuřáckého salonku

obyčejného hotelu, a k tomu v sobotu, pozdě večer? A proč by se přitom obklopoval tak zamlklými společníky? Moody pozoroval, jak se onen vážený muž probírá komínkem novin, nechává stranou několik vydání *Kolonizátora* a rozhoduje se pro *Grey River Argus*. S radostným pobrukováním list vytáhl z hromady, s potěšením si jej podržel od těla a natáčel stránky, aby na ně dopadalo světlo. Nakonec to snad tak zvláštní není, uvažoval Moody v duchu: lije jako z konve a městské sály a hostince budou tento večer praskat ve švech. Možná, že se kaplan z nějakého důvodu rozhodl hledat dočasné útočiště před deštěm právě tady.

„Takže jste se s někým pohádal,“ ozval se náhle Balfour, jako by mu Moody slíbil napínavý příběh a poté jej zapomněl odvyprávět.

„Byl jsem do té hádky vtažen,“ opravil ho Moody. „Chci říct, že já ji nevyvolal.“

„Nesrovnalosti s otcem, předpokládám.“

„Nerad bych se o tom šířil, pane.“ Moody loupł po Balfourovi okem, doufaje ho umlčet přísným pohledem, avšak Balfour si jeho vážný výraz vysvětlil jakožto znamení, že tahle historka bude věru stát za to, a předklonil se, aby mu neuniklo jediné slovo.

„Jen do toho!“ vyzval Moodyho. „Ulevte si.“

„To není v tomto případě na místě, pane Balfoure.“

„Ale jděte, příteli, něco takového slyším prvně.“

„Omlouvám se, že měním téma...“

„Vzbudil jste ve mně zvědavost! Zaujal jste mne!“ zubil se na něj Balfour.

„Dovolím si trvat na svém,“ opáčil Moody. Snažil se mluvit tiše, aby jejich konverzaci neposlouchal zbytek místnosti. „Rád bych si uchoval soukromí, byť pouze proto, abych na vás neudělal špatný dojem.“

„Ale poškozenou stranou jste přece vy – říkal jste, že jde o hádku, kterou jste nevyvolal.“

„To souhlasí.“

„Vidíte! Něco takového přece není třeba tajit!“ vyhrkl Balfour. „Nemám pravdu? Jeden nemusí držet v tajnosti křivdy, které způsobil někdo jiný! Jeden se nemusí hanbit za... činy někoho jiného!“ hřímal Balfour na celé kolo.

„Vy máte ovšem na mysli osobní hanbu,“ řekl Moody tiše. „Já mám na mysli hanbu, která padá na všechny členy rodiny. Nehodlám špinit otcovo jméno, neboť ho nosím i já.“

„Otec! Co jsem vám říkal? V soutěsce najdete otců, kolik budete chtít! A neříkám to pro nic za nic – je to zvyk a nutnost –, tak se to zkrátka dělá!

Já vám povím, za co se stydí zlatokopové. Vychvalovat vyčerpané naleziště – to je hanba. Přít se o vykolíkování kutiště – to je hanba. Okrást, podvádět nebo zabít člověka – to je hanba. Ale rodinná ostuda? Povězte to vyvolávačům, ať to rozhlásí po celé Hokitice, pro ně to bude zpráva dne! Co je rodinná hanba bez rodiny?“

Balfour zakončil své nabádání rozhodným ťuknutím prázdné sklenky o područku křesla. Zářivě se na Moodyho usmál a zvedl otevřenou dlaň, jako by chtěl říci, že svůj názor vyjádřil s přesvědčivostí, k níž není co dodat, avšak přesto by přivítal nějaký projev souhlasu. Moody znovu bezděčně pohodil hlavou a tónem, jenž vůbec poprvé prozradil jeho nervovou vyčerpanost, odvětil: „Mluvíte přesvědčivě, pane.“

Balfour nepřestával zářit a nad Moodyho lichotkou mávl rukou. „Přesvědčivost je lstivost a vychytralost. Já mluvím na rovinu.“

„Za to vám patří můj dík.“

„Ano, ano,“ přitakal Balfour ochotně. Zdálo se, že se velmi dobře baví. „Ale teď mi musíte povědět o té vaší rodinné hádce, pane Moody, abych mohl posoudit, je-li vaše jméno skutečně pošpiněno.“

„Musíte mi prominout,“ šeptl Moody. Letmo se rozhlédl kolem a všiml si, že duchovní se vrátil na své místo a zahloubal se do četby novin. Muž vedle něj – růžolící chlapík s majestátním knírem a ryšavými vlasy – vypadal, jako by spal.

Thomas Balfour se nenechal odradit. „Svoboda a jistoty!“ zvolal za opětovného mávnutí ruky. „Neskončí to vždy u toho? Vidíte, už teď je mi ten spor jasný! Víím, o co v něm šlo! Svoboda nad jistotami, jistoty nad svobodou... zajištění od otce, volnost pro syna. Samozřejmě, otec může být příliš panovačný – to se stává – a syn může být rozhazovačný... marnotratný... ale hádka je to stále tatáž. Pokaždé. U milenců jakbysmet,“ dodal, když se Moody neozýval. „U milenců je to totéž: jádrem sporu je vždy totéž.“

Jenže Moody neposlouchal. Na okamžik zapomněl na plíživý popílek z doutníku i na hřejivou brandy na dně skleničky. Zapomněl, že je tady, v kuřáckém salonku hotelu, ve městě, které nestojí ani pět let, na konci světa. Myšlenky se mu zatoulaly a vrátily se k tomuto: k zakrvácené vázance, k stříbrné chňapající ruce, ke jménu, jež se znovu a znovu dýchavičně ozývá ze tmy, *Magdalena, Magdalena, Magdalena*. Celá ta scéna mu vytanula na mysli naráz, bez vlastního přičinění, jako stín, který chladně přelétá přes tvář slunce.

Moody vyplul z Port Chalmers na palubě barku *Godspeed*, robustního plavidla s přídí skloněnou v elegantním úhlu a galionovou figurou z lakovaného

dubu představující orla neboli svatého Jana. Na mapě cesta opisovala prudkou zákrutu: plachetnice se vydala severně, přeplula úžinu mezi dvěma moři a poté se obrátila zpět na jih, k nalezištím. Moody měl palubní lístek, který mu dovoľoval obývat skromné místočko v podpalubí, jenže v nákladovém prostoru bylo tak těsně a tak strašně to tam zapáchalo, že byl nucen strávit většinu plavby nahoře, schoulený pod okrajníkem se zvlhlým koženým kufříkem přitíštěným k hrudi a s vyhrnutým límecem, který jej chránil před sprškou drobných kapiček. Protože se krčil zády k výhledu na pobřeží, mnoho z něj nespátřil – neviděl žluté východní pláň, které posléze ustoupily mírným svahům zelenějších vrchovin a později horám v modravé dáli nad nimi, ani severněji položené fjordy s bujnou vegetací tišené stojatou vodou, ani rozvětvené pramínky, které ztrácely svůj lesk, jakmile se dotkly pláže, a brázdivy písek trhlinami.

Když *Godspeed* obeplula severní kosu a vyrazila jižním směrem, barometr začal klesat. Kdyby se byl Moody necítil tak uboze a kdyby mu nebylo tak zle, možná by ho přepadly obavy a zapřísahal by se před Bohem: chlapi z doků mu sdělili, že neduhem západního pobřeží je utonutí a že o tom, zda se bude smět považovat za šťastlivce, se rozhodne mnohem dříve, než se dostane na zlatá pole, mnohem dříve, než poprvé poklekne, aby přiložil rýžovací pánev ke kamínkům. Nezvěstných nebylo o nic méně než těch, kteří dopluli do cíle. Velitel lodi, jistý kapitán Carver, viděl ze svého stanoviště na horní palubě, jak voda spláchla tolik suchozemských krys, že by se jeho lodi mělo přezdívat mezihrobí – tato poslední poznámka byla pronášena s tichou vážností a strachem rozšířenýma očima.

Bouři přivály zelenkavé vichry. Začala jako měděná pachuť vzadu na patře, kovová tíha, jež rostla s postupem tmavnocích mraků, a když udeřila, učinila tak s bezesmyslnou zuřivostí dopadající dlaně. Zpěněná paluba, zvláštní záblesk světla a stíny vrhané plachtami, jež se nad ní napínaly a prudce sebou trhaly, očividný strach námořníků, kteří se s námahou pokoušeli udržet bark ve stanoveném kursu – výjev hodný noční můry, a zatímco se plachetnice stále více přibližovala zlatým polím, Moodyho přepadl děsivý pocit, že si tu pekelnou bouři na sebe přivolala sama.

Walter Moody nebyl pověřčivý, ačkoliv pověřčivost ostatních mu činila velké potěšení, a nenechal se snadno obelstít vnějšími dojmy, ačkoliv si dával dobrý pozor, aby na ostatní působil jak se patří. S jeho inteligencí to příliš nesouviselo, vycházel spíše ze svých zkušeností – které by do odjezdu na Nový Zéland nebylo možné označit ani za rozsáhlé, ani za různorodé. Do té doby neznal jiný druh pochybností než ty, jež byly promyšlené a bezpečné.

Znal pouze podezíravost, cynismus, pravděpodobnost – nikdy se nesetkal s hrozivým poznáním, které přichází v okamžiku, kdy člověk přestane věřit v sílu vlastní důvěřivosti, ani se strašnou panikou, jež po takovém poznání následuje, ani s otupujícím prázdňem, jež se dostaví jako poslední. Měl to štěstí, že si těchto zmíněných kategorií nejistoty nebyl, alespoň donedávna, vědom. Jeho představivost se obvykle neuchylovala ke smyšlenkám; Moody málokdy teoretizoval, pokud tím nesledoval praktický cíl. Vlastní smrtelnost ho fascinovala pouze v intelektuální rovině postrádající lesku, a protože nebyl nábožensky založený, na duchy nevěřil.

Úplnou zprávu o tom, co se přihodilo během této poslední etapy jeho plavby, může podat jen Moody sám, nechme to tedy na něm. Domníváme se, že v tomto klíčovém okamžiku postačí říci, že když *Godspeed* odplouvala z přístavu v Dunedinu, bylo na její palubě osm pasažérů, ale než přistála na novozélandském pobřeží, bylo jich devět. Devátým cestujícím nebylo dítě narozené na cestě, ani černý pasažér, ani někdo unášený vlnami, na koho upozornila lodní hlídka, když ho zahlédla, jak se zuby nehty drží vraku nějakého plavidla. Ale tím už připravujeme Waltera Moodyho o jeho vlastní příběh, což je nespravedlivé, neboť on sám si onen přízrak stále nedokázal vybavit v celistvosti, natož aby jej uměl popsat pro pobavení třetí strany.

V Hokitice přšelo bez přestání už dva týdny. Moody poprvé zahlédl městečko jako pohybující se šmouhu, jež tu a tam vystupovala z větrem rozhášené mlhoviny, aby se jí vzápětí nechala znovu pohltit. Pobřežní čáru odděloval od náhlého přechodu k pahorkatině pouze úzký rovinatý pás, do něhož bez ustání naráželo vlnobití měnící se na písku v kouřovou clonu a jenž se zdál ještě placatější a ohraničenější zásluhou mračna, které těžce dosedalo na horská úbočí a vytvářelo šedivý strop nad městskými střechami schoulenými jedna k druhé. Přístav se nacházel na jihu, byl zastrčený v obloukovitém ústí řeky bohaté na zlato, jež přecházela v pěnu, jakmile se dotkla slaneého okraje moře. Při pobřeží byla voda hnědá a jalová, ale dál proti proudu bělostně chladivá a prý se dokonce třpytila. Ústí řeky bylo klidným jezírkem plným stožárů a parníků s masivními komíny čekajícími, až se vyčásí; námořníci dobře věděli, že je lepší počkat než narazit do písečného valu ukrytého pod hladinou, jehož poloha se měnila s každým vzednutím moře. Toto riziko ukryté pod hladinou neradostně dokládal ohromný počet plavidel, která takto ztroskotala a jejichž pozůstatky byl písečný val posetý. Takových vraků se tu povalovalo celkem přes třicet, přičemž některé zjevně pocházely z nedávné doby. Z jejich roztříštěných trupů vznikla podivná

barikáda, která připomínala pochmurné opevnění města před otevřeným mořem.

Kapitán barku si netroufl navést loď do přístavu, dokud se počasí neu-
moudří, a raději dal znamení, aby cestující převezla přes valící se příbojové
vlny na písčný břeh pramice. Ta měla šestičlennou posádku složenou vý-
hradně z ponurých Charónů, kteří beze slova civěli na pasažéry spouštěné
v sedácích podél zvedajícího se a opět klesajícího boku plavidla. Krčit se
v loďce a dívat se do neskutečného lanoví plachetnice nad ní bylo hrozné –
pohupující se plachetnice vrhala temný stín, a když konečně vesla zabrala
a oni vypluli na otevřené moře, Moodyho zaplavila lehkost. Ostatní cestující
se veselili. Halasně brebentili o počasí a o tom, jak je báječné, že přečkali
bouří. Dohadovali se o každém vraku, který míjeli, převalovali na jazyku je-
jich jména, hovořili o nalezištích a o štěstí, které na zlatých polích naleznou.
Jejich rozjaření bylo odporné. Nějaká žena tiskla Moodymu ke kyčli lahvičku
s čichací solí – „Přičichněte si nenápadně, ať nezačnou žadonit ostatní“ –, ale
on ji odstrčil. Neviděla to, co viděl on.

Zatímco se pramice blížila ke břehu, rozpršelo se ještě víc. Tříšt z vlnobí-
tí přinášela přes horní okraj plavidla takové množství slaných kapek, že
Moodymu nezbylo nic jiného než pomoci posádce vylévat vodu z lodi. Nabí-
ral ji do koženého vědra, které mu beze slova strčil do ruky muž, jemuž chy-
běly všechny zuby s výjimkou nejzadnějších stoliček. Moody se nemohl ani
na to, aby se otřásl znechucením. Na vlně s bělostným hřebenem se dostali
přes písčný val a do klidného ústí řeky. Moody nezavřel oči. Když pramice
dorazila ke kotvišti, vyskočil z ní jako první. Byl promočený na kůži a tak
se mu točila hlava, že na žebříku klopýtl, až se pramice divoce rozhoupala.
Vrávorál po molu, jako by ho někdo pronásledoval, dokud nedokulhal na
pevnou zem.

Když se otočil, vratkou pramici narážející do kotvení na konci přístavní
hráze sotva rozeznal. Bark už dávno zmizel v mlžném oparu, který visel ve
vzduchu jako tabule kouřového skla a zahaloval trosky lodí, parníky v kot-
višti a otevřené moře za nimi. Moody vrávorál dál. Neurčitě vnímal, jak po-
sádka vykládá z pramice pytle a kufry, jak kolem pobíhají ostatní pasažéři
a jak na sebe přes déšť pokřikují nosiči a přístavní dělníci. Celý výjev jako
by se odehrával za závojem, postavy se skrývaly za tenkou záclonou – zdálo
se, že plavbu i všechno, co se k ní vztahovalo, už pohltila šedivá mlha jeho
nejisté mysli; zdálo se, že se jeho paměť obrátila naruby, objevila sílu zapo-
mnění a vykouzčila jemnou mlhu a hustý déšť jako přízračnou tkaninu, která
jej měla ochránit před obrysy jeho vlastní nedávné minulosti.

Moody na nic nečekal. Otočil se a pospíchal po pláži kolem jatek, latrín, chatek lámajících vítr podél písečného okraje pobřeží, kolem stanů prověšených našedlou tíhou dvoutýdenního lijáku. Klopil hlavu, kufrík si tiskl k sobě a neviděl nic: ani překladiště dobytka, ani vysoké štíty skladů, ani okna kanceláří podél Wharf Street rozdělená okenními sloupky, za nimiž se beztvaré postavy pohybovaly po osvětlených místnostech. Moody se s námahou brodil břechkou, která mu sahala až k holením, a když před ním vyrostlo falešné průčelí hotelu U Koruny, rozběhl se k němu a kufrík odhodil na zem, aby oběma rukama zabral za kliku.

Hotel U Koruny byl podnik bez příkras poskytující základní služby, jehož jediným doporučením byla blízkost k přístavišti. To bylo zajisté výhodné, ale těžko se to dalo označit za velkou přednost: tady, v těsném sousedství překladiště, se pach krve z jatek mísil s kyselou, slanou vůní moře neustále připomínající hostům pozapomenutý chladicí box, v němž hnije nevyužená kýta. Z toho důvodu by Moody býval mohl tímto místem opovrhnout a rovnou zamířit severně po Revell Street, kde měly hotely širší průčelí jasnějších barev, pyšnily se sloupovými předsíněmi a jejich vysoká okna a umně zdobené mřížoví slibovaly bohatství a pohodlí, na něž byl coby zámožný člověk zvyklý... ale Moody zanechal veškerou kritičnost v neklidných útrobách barku *Godspeed*. Žádal pouze přístřeší a samotu.

Jakmile za sebou zavřel dveře a umlčel déšť, okamžitě na něj zapůsobil klid prázdné vstupní haly. Již jsme se zmínili, že Moody velice těžil ze svého vzezření a že si byl tohoto faktu velmi dobře vědom: nechtěl se tudíž v neznámém městě představit při první příležitosti jako muž stížený běsy. Oklepal si vodu z klobouku, prohrábl si vlasy, zadupal, aby se mu přestala klepat kolena, a energicky zacukal ústy, jako by zkoušel jejich pružnost. Všechny tyto pohyby vykonal hbitě a bez rozpaků. Než se objevila pokojská, nasadil svůj obvyklý výraz vyjadřující vlídný nezájem a pozoroval rybinový spoj na rohu recepčního pultu.

Pokojská vypadala nevýrazně, měla vlasy myší barvy a zuby stejně žluté jako pleť. Odříkala Moodymu podmínky ubytování se stravou, připravila ho o deset šilinků (které vhodila do zásuvky pod pultem, jíž předtím rozmrzela odemkla) a znaveně ho vedla do patra. Uvědomoval si, že za sebou nechává mokrou cestičku a že na podlaze vstupní haly po něm zbyla nemalá loužička, a vnutil pokojské šestipenci. Ta ji přijala s opovržením a chystala se k odchodu, ale náhle jako by ji zamrzelo, že nebyla laskavější. Začervenala se a po chvíli mu nabídla, že si může nechat donést večeři z kuchyně na pokoj – „Abyste si vysušil útroby,“ dodala a roztáhla koutky do žlutého úsměvu.

Hotel U Koruny byl postaven nedávno a stále nesl stopy medově zlatého prachu z čerstvě ohoblovaného dřeva; každá rýha ve stěně ronila mizu, ohniště bylo ještě neposkvrněné, nezašpiněné od popele. Moodyho pokoj byl zařízen jaksi naoko, jako když v pantomimě zastupuje prostornou, luxusní domácnost jediná židle. Podhlavník na matraci byl nízký a vycpaný čímsi, co připomínalo záhyby mušelínu, pokrývky byly o něco větší, takže se jejich okraje kupily na podlaze a postel příkrčenou pod hrubě zešíkmenou střechou opticky zmenšovaly. Prázdnota dodávala pokoji zdání přízračné nedokončenosti, jež by ho mohlo znepokojovat, kdyby měl přes zohýbané sklo výhled na jinou ulici v jiných časech, ale pro Moodyho bylo balzámem. Uložil promočený kufřík na etažér vedle postele, vyždímal a vysušil si oblečení, jak nejlépe mohl, vypil čaj a snědl čtyři krajíčky tmavého chleba se šunkou, a poté, co vyhlédl z okna na ulici ztracenou za neproniknutelnou dešťovou clonou, rozhodl se odložit pochůzky ve městě na ráno.

Pokojská nechala pod čajníkem včerejší noviny – za šest pencí neuvěřitelně útlé! Moody je vzal s úsměvem do rukou. Pro laciné zprávy měl slabost a pobavilo ho, když viděl, že místní *Nejpřitažlivější tanečnice* inzeruje své služby také jakožto *Nejdiskrétnější porodní bába*. Jedna rubrika byla vyhrazena pohřešovaným prospektorům (*Jestli se tohle dostane k EMERYMU STAINESOVÍ nebo ke komukoliv, kdo ví, kde se nachází...*) a celá jedna strana byla věnována inzerátům poptávajícím barmanky. Moody si noviny přečetl dvakrát, včetně oznámení o lodní dopravě, inzerátů nabízejících ubytování a lehkou stravu a několika velice nudných volebních projevů otištěných v nezkrácené podobě. Nakonec byl zklamaný: *West Coast Times* se četly jako farní věstník. Ale co čekal? Že budou zlatá pole exotickou fantasmagorií složenou z pozlátka a příslibu? Že zlatokopové budou lstiví šibalové s neblahou pověstí – samí vrahové, samí lapkové?

Moody noviny pomalu složil. Úvahy jej znovu zavedly na *Godspeed* a k zakrácené rakvi v nákladovém prostoru a srdce se mu znovu rozbušilo. „A dost,“ řekl nahlas a okamžitě si připadal směšný. Vstal a složené noviny odhodil. Na každý pád, pomyslel si, světla ubývá a on čte v šeru nerad.

Vyšel z místnosti a vrátil se dolů. Pokojskou našel stranou ve výklenku pod schody, kde leštila jezdecké boty černým krémem, a zeptal se jí, zda je v hotelu společenská místnost, v níž by mohl strávit večer. Plavba ho značně vyčerpala a naléhavě potřeboval skleničku brandy a tiché místo, kde by dal odpočinout očím.

Pokojská byla nyní ochotnější – šestipenci jí patrně hned tak někdo nedal, což by se mohlo hodit později, pokud by mu ještě mohla být nápomocná,

pomyslel si Moody. Vysvětlila mu, že společenskou místnost si na večer zamluvila uzavřená společnost – „Katoličtí přátelé,“ doplnila usměvavě –, ale bude-li si přát, mohla by ho zavést do kuřáckého salonku.

Moody se s trhnutím vzpamatoval a zjistil, že Thomas Balfour na něj stále upírá zvědavý pohled plný očekávání.

„Omlouvám se,“ řekl zrozpačitělý Moody. „Myslím, že jsem – na okamžik – zabloudil v myšlenkách jinam...“

„Na co jste myslel?“ zeptal se Balfour.

Na co myslel? Jen na vázanku, na stříbrnou ruku, na jméno, jež se dýchavičně ozývá ze tmy. Ten výjev byl jako malý svět s vlastními dimenzemi, říkal si Moody. Když se k němu zatoulal v myšlenkách, mohlo uběhnout moře času. Byl tu rozsáhlý svět plynoucího času a proměňujícího se prostoru a malý, nehybný svět hrůzy a stísněnosti – tyto dva světy do sebe zapadaly, byly jako zeměkoule v zeměkouli. Jak je to zvláštní, že ho Balfour pozoroval, že ubíhal skutečný čas, že se kolem něho točil, a přitom celou dobu...

„Nemyslel jsem na nic konkrétního,“ odpověděl. „Mám za sebou náročnou plavbu, toť vše. Jsem velmi unavený.“

Jeden z hráčů kulečnicku odehrál: dvojí náraz, sametové žuchnutí, vlna uznání od ostatních hráčů. Duchovní hlučně zatřásl novinami, jiný muž zakašlal, ještě jiný si oklepal popílek z rukávu a zavrtěl se v křesle.

„Ptal jsem se na tu vaši hádku,“ připomněl se Balfour.

„Na hádku...“ začal Moody, ale potom se zarazil. Najednou byl na mluvení příliš vyčerpaný.

„Na ten spor,“ pobídl ho Balfour. „Mezi vámi a vaším otcem.“

„Je mi líto,“ řekl Moody. „Jeho podrobnosti jsou citlivou záležitostí.“

„Jde o peníze! Trefil jsem se?“

„Promiňte, ale netrefil.“ Moody si přejel rukou přes obličej.

„Tak peníze to nejsou. Pak jde tedy o lásku! Jste zamilovaný... ale vašemu otci se nelíbí dívka, kterou jste si vybral...“

„Nikolivěk, pane,“ odvětil Moody. „Zamilovaný nejsem.“

„To je velká škoda,“ prohlásil Balfour. „Inu, z toho plyne, že jste již ženat!“

„Nejsem.“

„Jste snad mladý vdovec?“

„Nikdy jsem se neoženil, pane.“

Balfour propukl ve smích a zvedl obě ruce do vzduchu na znamení, že považuje Moodyho zdráhavost za neskonale směšnou a protivnou, ale nezlobí se.

Zatímco se smál, Moody se zapřel o zápěstí, nadvzděl se a otočil se, aby se přes vysoké opěradlo křesla rozhlédl po místnosti za sebou. Zamýšlel vtáh-

nout do hovoru někoho dalšího, čímž by snad svého společníka odvrátil od vytčeného cíle. Jenže nikdo nezvedl hlavu a nesetkal se s jeho pohledem; zdálo se, pomyslel si Moody, že se mu záměrně vyhýbají. To bylo podivné. Ale nalézal se v nevhodné pozici a choval se neslušně, pročez neochotně zaujal předchozí držení těla a znovu si přehodil nohu přes nohu.

„Nechci vás zklamat,“ ozval se, když utichl Balfourův smích.

„Zklamat, ale ne!“ vykřikl Balfour. „Ne, ne. Nechcete prozradit svá tajemství!“

„Mýlíte se ve mně,“ bránil se Moody. „Nemám v úmyslu něco tajit. Jde o soukromou záležitost, která mi dělá starosti, toť vše.“

„Ach,“ vzdychl Balfour, „ale tak je to v mládí vždycky, pane Moody – dělá vám starost vlastní minulost – rád byste na ni zapomněl – a nikdy se o ni nepodělil – tedy aspoň ne s jiným mužem.“

„To je moudrý postřeh.“

„Moudrý! Nic víc?“

„Nerozumím vám, pane Balfoure.“

„Rozhodl jste se, že mou zvědavost neukojíte!“

„Přiznávám, že mne trochu udivuje.“

„Tady jste v zlatokopeckém městečku, pane!“ vyhrkl Balfour. „Jeden si musí být jistý, kdo je kdo – jeden musí kolegům skutečně důvěřovat!“

To bylo ještě podivnější. Moody poprvé – snad pod vlivem rostoucího rozčarování, jež se projevilo tím, že upřel svou pozornost na přítomnou chvíli – pocítil, že ho ta situace začíná zajímat. Zvláštní ticho panující v salonku jen stěží svědčilo o bratrské atmosféře, v níž se vše sdílí a vše je jednodušší... a navíc sám Balfour doložil pramálo stran svého charakteru a pověsti ve městě, přestože by tyto informace mohly Moodyho ujistit o *jeho* důvěryhodnosti! Sklouzl pohledem k tlouštíkovi sedícímu se zavřenýma očima nejbližší krbu, jehož víčka se chvěla námahou z předstíraného spánku, a potom k blondýnovi za ním, který si přehazoval kulečnickové tágo z ruky do ruky, ačkoliv to vypadalo, že dočista ztratil zájem o hru.

Něco se chystalo: tím si byl náhle jistý. Balfour jednal v zastoupení ostatních: odhadoval ho, pomyslel si Moody. Ale za jakým účelem? Za touhle sérií otázek byl rád, systém, který šikovně zastřela Balfourova přemrštěnost, šarm a mimořádné pochopení pro druhého. Ostatní muži naslouchali, jakkoli nenuceně otáčeli stránky novin nebo předstírali, že podřimují. Jakmile si to uvědomil, místnost znenadání nabyla logiky, jako když se člověku před očima složí náhodný shluk hvězd v souhvězdí. Balfour už se mu nezdál tak rozjařený a upovídaný jako dříve; působil nervózně, podrážděně, dokonce

zoufale. Moodyho napadlo, jestli by nebylo výhodnější, kdyby mu přece jen vyšel vstříc.

Se svěřováním měl Moody velké zkušenosti. Věděl, že zpověď je umění, jímž si lze vysloužit právo stát se na oplátku zpovědníkem zpovědníka. Tajemství za tajemství, příběh za příběh; dobře věděl, jak vyvinout jemný tlak a dát najevo očekávání, že mu bude oplaceno touž mincí. Jestliže to bude vypadat, že se Balfourovi svěřil, dozví se víc, než když ho bude otevřeně podezírat, protože pokud mu dobrovolně projeví neomezenou důvěru, Balfour mu bude zavázán a výměnou vloží důvěru do něj. A jestliže si lze mužovu důvěru koupit za rodinnou historku, potom není důvod, proč by ji Moody neodvyprávěl – byť si ji vybaví se značnou nelibostí. Samozřejmě neměl v úmyslu prozradit, co se stalo na lodi *Godspeed*, ale v tomto směru se nemusel přetvařovat, neboť tento příběh po něm Thomas Balfour nepožadoval.

Když si to Moody promyslel, rozhodl se změnit přístup.

„Vidím, že vaši důvěru si budu muset zasloužit,“ prohlásil. „Nemám co skrývat, pane. Já vám ten příběh vypovím.“

Balfour se spokojeně zabořil do křesla. „Říkáte příběh?“ zvolal, už zase se zářivým úsměvem. „To se tedy divím, že nejde ani o lásku, ani o peníze, pane Moody!“

„Pouze o jejich nedostatek, bohužel,“ opáčil Moody.

„O nedostatek – ano,“ přitakal Balfour, stále se usmívaje a pokynul Moodymu, ať pokračuje.

„Nejprve vás musím seznámit s podrobnostmi své rodinné historie,“ spustil Moody a potom se na okamžik odmlčel, mhouřil oči a špulil ústa.

Křeslo, v němž seděl, bylo obrácené ke krbu, takže téměř polovina přítomných mužů seděla nebo stála za ním předstírajíce tu či onu činnost. V několikavteřinové prodlevě, již si zajistil zdánlivým tříděním myšlenek, se Moody rozhlédl nalevo a napravo, aby si zapamatoval posluchače, kteří seděli v jejich blízkosti, u krbu.

Nejblíže u ohniště seděl tloušťák simulující spánek, který byl vystrojený mnohem nápadněji než ostatní: na hrudi se mu houpal masivní řetízek k hodinkám, silný jako jeho tlusté prsty, spojující kapsičku sametové vestičky s náprsenkou batistové košile. Z řetízku tu a tam visely zlaté valounky velké jako klouby na ruku. Muže vedle něj, sedícího po Balfourově druhém boku, zčásti zakrývala postranní opěrka ušáku, takže Moody neviděl víc než blyštivé čelo a lesklou špičku nosu. Muž měl na sobě kabát se vzorem rybí kosti utkaný ze silné vlněné látky, který byl na sezení u krbu zbytečně teplý, a jeho pocení neodpovídalo lehkosti, s níž tuto zdánlivě nenucenou pozici zaujal. Doutník

neměl, ale pohrával si se stříbrnou tabatěrkou. Po Moodyho levici stál další ušák, který někdo přitáhl tak blízko jeho křeslu, že slyšel, jak sousednímu muži hvízdá v nose. Tento muž měl tmavé vlasy a štíhlou postavu a byl tak vysoký, že s koleny u sebe a podrážkami pevně zapřenými do podlahy vypadal jako zlomený v pase. Četl noviny a celkově vzato se mu dařilo předstírat netečnost mnohem lépe než ostatním, přestože oči měl skelné, jako by nemohl zaostřit na písmenka, a už hodnou chvíli neobrátil stránku.

„Jsem mladší ze dvou synů,“ spustil konečně Moody. „Můj bratr Frederick je o pět let starší než já. Matka zemřela ke konci mých školních let – domů jsem se vrátil jen nakrátko, abychom ji pohřbili – a brzy nato se otec znovu oženil. Jeho druhou ženu jsem tehdy neznal. Byla – a stále je – tichá a křehká. Každou chvíli se něčeho lekala a často stonala. Její křehkost byla mému otci, jež má způsoby hrubiána a sklony k opilství, naprosto cizí.

Nehodil se k sobě a dle mého názoru toho sňatku oba litovali. Bohužel musím přiznat, že otec s novou ženou nezacházel pěkně. Před třemi lety zmizel a zanechal ji v Edinburghu dočista nezajištěnou. Ocitla se v takové bídě, že by skončila jako žebračka či něco ještě horšího. Obrátila se proto na mne – poslala mi dopis, poněvadž jsem dlel v zahraničí – a já se bez okolků vrátil domů. Stal jsem se jejím ochráncem, ve vši počestnosti. Postaral jsem se, aby měla z čeho žít, což přijala, byť s trochou hořkosti, poněvadž se musela smířit s nepřízní osudu.“ Moody si rozpačitě, suše odkašlal. „Zajistil jsem jí skromné živobytí – tedy zaměstnání, abyste rozuměl. A potom jsem odcestoval do Londýna s úmyslem vyhledat otce. Vyzkoušel jsem všechny možné způsoby pátrání a stálo mne to mnoho peněz. Nakonec jsem se rozhodl využít své vzdělání a začít vydělávat, neboť jsem sebral, že už se nemohu spoléhat na dědictví, které mi bylo zárukou, a moje schopnost získat v Londýně úvěr se rovná nule.

Můj starší bratr netušil, že naše nevlastní matka zůstala opuštěná: několik týdnů před otcovým zmizením odejel hledat štěstí na otažská pole. K takovým vrtochům byl náchylný – snad by se dalo říci, že je dobrodruh, ačkoliv připouštím, že ho moc dobře neznám, protože v dospělosti jsme si nikdy nebyli blízcí. Uběhly měsíce, roky, a on se stále nevracel, ani o sobě nedával vědět. Dopisy, jež jsem mu posílal, zůstávaly bez odpovědi. Nakonec jsem si i já zakoupil lístek na loď mířící na Nový Zéland, poněvadž jsem chtěl zpravit bratra o změnách rodinných poměrů a třeba se k němu na čas přidat – přirozeně pouze pokud bych ho našel živého – a hledat zlatá naleziště. Mé vlastní jmění bylo pryč, úroky z doživotní renty dávno vyčerpány a já se topil v dluzech. V Londýně jsem studoval práva a býval bych mohl zůstat a čekat,

až mě povolají k advokátským zkouškám... ale po pravdě řečeno, nemám k právníčině vřelý vztah. Neměl bych na to žaludek. Raději jsem odplul na Nový Zéland.

Když jsem přistál v Dunedinu, ani ne před dvěma týdny, dozvěděl jsem se, že otažské zlato zastínila nová naleziště na zdejším pobřeží. Zaváhal jsem, nevěda, kam se vydat dřív, a za mé váhání se mi dostalo odměny, kterou bych čekal ze všeho nejméně: potkal jsem svého otce.“

Balfour zabručel, ale Moodyho nepřerušil. Upřeně hleděl do ohně, ústa měl uvážlivě sešpuřená kolem doutníku a rukou zlehka svíral spodní část skleničky. Zbýlých jedenáct mužů bylo taktéž potichu. Hry v kulečnick museli zanechat, protože Moody už neslyšel, jak do sebe narážejí koule za jeho zády. Ticho ovšem prosycovalo napětí, jako by posluchači čekali, že jim Moody prozradí něco velmi mimořádného... nebo se toho báli.

„Naše setkání nebylo nejšťastnější,“ pokračoval Moody. Mluvil hlasitě, aby přehlušil bubnování deště; dost hlasitě na to, aby ho slyšeli všichni přítomní, ale ne tak hlasitě, aby to vypadalo, že si je vědom jejich soustředěnosti. „Byl opilý a velice rozzlobený, že jsem ho objevil. Dozvěděl jsem se, že ohromně zbohatl a znovu se oženil – vzal si ženu, která bezpochyby neměla ponětí o jeho minulosti a přirozeně ani o tom, že je ze zákona připoután k jiné ženě. Musím bohužel přiznat, že mne to nepřekvapilo. S otcem mne nikdy nepojil vřelý vztah a nebylo to poprvé, co jsem jej přistihl v ošemetné situaci... ale sluší se, abych rychle dodal, že nikdy nedosahovala tak trestuhodných rozměrů.“

Skutečně jsem užasl teprve tehdy, když jsem se zeptal na bratra a dozvěděl se, že byl od začátku otcovi po boku: na útěku se dohodli předem a na jih se vydali jako společníci. Na setkání s Frederickem jsem nečekal – vidět je oba spolu, to bych nesnesl – a měl jsem se k odchodu. Otec na mne začal útočit a pokoušel se mne zadržet. Unikl jsem mu a okamžitě jsem si naplánoval cestu sem. Měl jsem dost peněz, abych se mohl vrátit přímo do Londýna, kdybych si to byl býval přál, ale můj žal byl takové povahy, že...“ Moody se odmlčel a bezradně mávl rukou. „Já nevím,“ pokračoval nakonec. „Domníval jsem se, že těžká práce na nalezištích by mi mohla načas prospět. A právníkem být nechci.“

Nastalo ticho. Moody potřásl hlavou a posunul se na kraj křesla. „Je to neveselý příběh,“ řekl ráznějším tónem. „Hanbím se za svou krev, pane Balfoure, ale nehodlám se tím zaobírat donekonečna. Hodlám začít nanovo.“

„Neveselý, to ano!“ vykřikl Balfour, který konečně vytáhl z úst doutník a mával jím ve vzduchu. „Je mi vás líto, pane Moody, ale taktéž vám tleskám.“

Tak se to na zlatých polích dělá, nemám pravdu? Změna! Revoluční zvrat, trůfám si říct! Tady může člověk vskutku začít nanovo – on sám se může stát někým novým!“

„Povzbudivá slova,“ poznamenal Moody.

„Váš otec – předpokládám, že taktéž nese příjmení Moody?“

„Ano,“ přitakal Moody. „Křestním jménem je Adrian; třeba jste o něm už někdy slyšel?“

„Nikoliv,“ odpověděl Balfour, a když si všiml, jak je jeho společník zklamán, dodal: „...což samozřejmě neznamená mnoho. Jak jsem předeslal, zabývám se lodní dopravou, se zlatokopy nyní nepříjdu do styku. V Dunedinu jsem byl. V Dunedinu jsem byl skoro tři roky. Ale jestli vašeho papá potkalo štěstí na nalezištích, musel být ve vnitrozemí. V horách. Mohl být kdekoliv – v Tuapece, v Clydeu – opravdu kdekoliv. Ale, poslechněte, pane Moody, pokud jde o tady a teď, nebojíte se, že vás bude následovat?“

„Ne,“ odvětil Moody stručně. „Ten den, co jsem se s ním rozešel, jsem si dal záležet, aby to vypadalo, že jsem bez odkladu odjel do Anglie. V přístavu jsem našel muže, který chtěl odplout do Liverpoolu. Vysvětlil jsem mu, v jaké jsem situaci, a po krátkém vyjednávání jsme si vyměnili doklady. On zakoupil lístek na mé jméno a já na jeho. Pokud se otec přeptá u celníků, budou mu moci předložit důkaz, že jsem tyto ostrovy již opustil a vracím se domů.“

„Ale možná že se váš otec – a váš bratr – objeví na pobřeží ve vlastním zájmu. Kvůli zlatu.“

„To nemohu vyloučit,“ souhlasil Moody. „Ale z toho, co mi otec vypověděl, jsem vyrozuměl, že v Otagu našli zlata dostatek.“

„Dostatek zlata!“ Balfour se chystal znovu rozesmát.

Moody pokrčil rameny. „Inu,“ spustil chladně, „samozřejmě se připravím na možnost, že přijedou. Ale neočekávám, že se to stane.“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ kývl Balfour a poplácal Moodyho mohutnou dlaní po rukávu. „Přejděme raději k slibnějším záležitostem. Povězte mi, co zamýšlíte udělat s penězi, až dáte dohromady slušnou částku? Vráťte se utratit své jmění do Skotska?“

„V to doufám,“ odpověděl Moody. „Doneslo se mi, že se tu lze zaopatřit za čtyři měsíce, ne-li méně, tudíž bych odsud mohl odjet, než přijdou nejhorší zimní měsíce. Myslíte, že je to rozumné očekávání?“

„Ano, rozumné,“ přitakal Balfour a s úsměvem se díval do doutnajících uhlíků, „rozumné, jistě – ano, dá se to očekávat. Žádné kumpány v městě tedy nemáte?“

„Nemám, pane,“ ujistil ho Moody toho večera již potřetí. „Přicestoval jsem sám, a jak jsem už říkal, mám v úmyslu vydat ze za štěstím na vlastní pěst, bez pomoci ostatních.“

„Nu, ano, na vlastní pěst,“ zopakoval po něm Balfour, „jdete na to, jak je to dnes v módě. Ale zlatokopův kumpán je jako jeho stín – to je další věc, kterou byste měl vědět – jeho stín, nebo jeho manželka...“

Tato poznámka vyvolala vlnu pobavení, která se přelila celou místností: nebyl to neskrývaný smích, ale pouhé tiché vydechnutí přicházející náraz z několika stran. Moody se rozhlédl kolem. Cítil, že konec příběhu přinesl uvolnění atmosféry a všichni přítomní si oddechli. Ti muži se něčeho obávali, pomyslel si, a jeho vyprávění je přesvědčilo o tom, že se strachovali zbytečně. Poprvé ho napadlo, jestli jejich obavy nějak nesouvisely s hrůzou, kterou prožil na palubě lodi *Godspeed*. Bylo to podivně nepříjemné pomyšlení. Nechtěl uvěřit, že by jeho soukromá vzpomínka mohla být srozumitelná komukoli jinému, natož aby ji kdokoli jiný mohl sdílet. (Utrpení, říkal si později, může člověka připravit o schopnost vcítit se do druhého, může z něj učinit sobce a přimět ho, aby znevažoval všechny ostatní trpící. Když k tomu zjištění dospěl, vzbudilo v něm údiv.)

Balfour se zazubil. „Baže, jeho stín, nebo jeho choť,“ zopakoval a uznale Moodymu pokynul, jako by ho chválil za šprým, přestože ho vymyslel sám. Několikrát si pohladil plnovous a krátce se zasmál.

Skutečně se mu totiž ulevilo. Ztracené dědictví, faleš v manželství, urozená žena přinucená pracovat – tyto zrazené jistoty patří do úplně jiného světa, pomyslel si Balfour, do světa přijímacích pokojů, navštívenek a honosných rób. Připadalo mu okouzující, že lze takové změny osudu považovat za tragédie – že se k nim ten mladý muž doznává s výrazem rozpačité, zdrženlivé strnulosti člověka, kterého od narození učili, že je jeho postavení neměnné. Mluvit o něčem takovém tady, v přední linii civilizovaného světa! Hokitika roste rychleji než San Francisco, píše se v novinách, roste z ničeho... z dávného trouchnivějícího života džungle... z přílivových mokřadů a úžlabin měnících koryta a z mlhy... ze lstivých vod bohatých na zlatou rudu. Tady se nevyskytují muži, kteří se vypracovali sami; tady se teprve vypracovávají, v podřepu nad prosévanou hlínou. Balfour si poklepal na klopou. Moodyho příběh byl k pláči a probudil v něm shovívavý, otcovský cit – Balfour si totiž s oblibou připomínal, jak je sám moderní (podnikavý, nezatížený známostmi), kdežto ostatní se stále nechávají svazovat lákadly překonaného věku.

To byl přirozeně verdikt, který vypovídal více o soudci než o vězněném. Balfourova vůle byla příliš silná, než aby připouštěla filozofii, nebyla-li té

nejzdravější empirické povahy; jeho liberálnost nerozuměla zoufalství, jež pro něj bylo bezednou jámou, hlubokou šachtou postrádající šíři, přidušenou v odloučenosti, poznatelnou pouze hmatem a připravenou o jakoukoliv zvědavost. Duše ho nijak zvlášť neuchvacovala, viděl v ní pouze záminku pro větší záhady přinášející více vzrušení: pro humor a dobrodružství – na temné noci duše neměl žádný názor. Často říkal, že jedinému niternému prázdnu, jemuž přikládá pozornost, je hlad, a ačkoliv se přitom smál a vypadal se sebou velmi spokojený, byla pravda, že málokdy projevil pochopení pro situace, v nichž se čekalo, že pochopení projeví. Pro budoucnost ostatních, otevřenou jako nepopsaná krajina, porozumění měl, ale když došlo na stísněnou noclehárnu jejich minulosti, začal být netrpělivý.

„V každém případě,“ pokračoval Balfour, „a berte to jako druhou radu, kterou vám udílím, pane Moody: najděte si přítele. Part, které by byly vděčné za pár rukou navíc, je tu spousta. Tak se to dělá, víte? Najděte si kumpána a vytvořte si partu. Nikdy jsem nepoznal nikoho, kdo by uspěl na vlastní pěst. Oblečení a ruksak máte?“

„Obávám se, že v tomto ohledu jsem vydán na milost přírodním živlům,“ odpověděl Moody. „Můj kufr je stále na lodi. Počasí bylo natolik nepříznivé, že by bylo příliš nebezpečné přirazit ke břehu dnes večer, a tak mi bylo řečeno, že si mám své věci vyzvednout zítra odpoledne na celnici. Já sám jsem byl převezen na pramici s malou posádkou, která velice statečně vyjela na moře, aby dopravila pasažéry na pevninu.“

„Inu, ano,“ přitakal Balfour rozvážnějším tónem. „Jen za poslední měsíce vyvrhlo moře na písčinu tři vraky. Učiněná hrůza. Ale dá se na tom utržit pěkný peníz. Když lodě připlouvají, nikdo si jich moc nevšímá. Ale když odrážejí od břehu – když odrážejí od břehu, vezou na palubě zlato.“

„Vylodění tady v Hokitice je prý vždy poněkud ošidná záležitost.“

„Ošidná – inu, ano. A jak má loď ke třiceti metrům, nic s tím nenaděláte. Na to, aby se přehoupla přes val, jí nestačí, ani když pluje plnou parou. Kapitální ohňostroj, všude kolem samá světlice. Ale ono se to koneckonců netýká jen parníků. Netýká se to jen velkých plavidel. Hokitická písčina je vabank pro každého muže, Waltře. Na tomhle písku uvízne za nepříznivého proudění i dvojstěžník.“

„To věřím,“ řekl Moody. „Naším plavidlem byl bark – nijak velký, mrštný, dostatečně bytelný na to, aby přestál nejhroživější bouřky –, a přesto jej kapitán nechtěl dávat všanc. Raději spustil kotvu a čeká na ráno.“

„*Waterloo*, to je on, vidíte? Ten je v Port Chalmers co chvíli.“

„Nikolivěk, soukromá loď jménem *Godspeed*,“ odpověděl Moody.

Tohle jméno vyvolalo takový šok, jako by vytáhl z kapsy pistoli. Moody se rozhlédl kolem (stále s klidnou tváří) a zjistil, že na něj nepokrytě hledí celá místnost. Několik mužů odložilo noviny, ti, kteří podřimovali, otevřeli oči a jeden z hráčů kulečníku udělal krok kupředu do světla lampy.

Také Balfour sebou šukbl, když uslyšel jméno barku, ale jeho šedé oči se na Moodyho dívaly jakoby nic. „Jistě,“ přikývl a zdálo se, že ho v tom okamžení opustila veškerá užvaněnost a chvástavost, jimiž se do té doby vyznačovalo jeho chování. „Přiznám se vám, že jméno této lodi neslyším poprvé, pane Moody – jistě ne poprvé –, ale rád bych si ještě ověřil jméno kapitána, nemáte-li nic proti tomu.“

Moody pátral v jeho tváři po jistém konkrétním výrazu – po výrazu, který by na přímou otázku pojmenoval jen s největšími rozpaky. Pokoušel se poznat, jestli je Balfour vystrašený. Byl si jistý, že pokud si onen muž v duchu představuje takové nadpřirozené hrůzy, s nimiž se Moody setkal na palubě lodi *Godspeed*, nebo pokud na ně vzpomíná, potom to na něm musí být vidět. Ale Balfour vypadal pouze ostražitě jako člověk, který se dozvěděl o návratu jednoho ze svých věřitelů a v duchu si začíná vymýšlet výmluvy a možnosti úniku – nevypadal ztápeně ani vylekaně. Moody byl přesvědčený, že takový zážitek, jakým si prošel on, by zanechal stopy na každém. A přesto se Balfour změnil – jeho vystupování prozrazovalo náhlou bystrost a jeho pohled působil nečekaně pronikavě. Moodyho ta proměna vzpružila. S jistým rozechvěním si uvědomil, že Balfoura podcenil.

„Domnívám se, že kapitán se jmenuje Carver,“ prohlásil beze spěchu, „Francis Carver, pokud se dobře pamatuji; muž značné síly a zadumaného pohledu s bílou jizvou na tváři – hodí se tento popis na vašeho kapitána?“

„Ano.“ Nyní se karta obrátila a v Moodyho obličej se pokoušel číst Balfour. „Velmi by mě zajímalo, jak jste se s panem Carverem seznámil,“ řekl po chvíli. „Prominete-li ovšem mou zvědavost.“

„Je mi líto, ale neznáme se,“ opáčil Moody. „Čímž chci říct, že kdyby mne teď potkal, ani by mne nepoznal.“

V souladu se svou strategií byl odhodlaný odpovídat na Balfourovy otázky zdvořile a bez zábran, aby si mohl později činit nárok na zodpovězení svých vlastních otázek. Moody měl pro umění diplomacie nemalý talent. Již jako chlapec instinktivně věděl, že částečná pravda vyslovená s očividnou ochotou je vždy lepší než pravda celá vyřčená nejistě a nepřesvědčivě. Budit zdání, že člověk spolupracuje, bylo nesmírně cenné už z toho důvodu, že to druhou stranu nutilo zachovat se stejně a opětovat otevřenost otevřeností. Aniž se znovu rozhlédl kolem, nasadil upřímný výraz, upřel zrak na Balfoura a mluvil

přímo k němu, jako by mu jedenáct přihlížejících mužů, jež mohl vidět pouze koutkem oka, nedělalo nejmenší starosti.

„V tom případě,“ pravil Balfour, „si trůfám tipnout, že jste si zakoupil lístek od prvního důstojníka.“

„Ano, a peníze šly do jeho kapsy.“

„Domluvil jste se s ním na soukromé transakci?“

„Tenhle systém si vymyslela posádka s kapitánovým svolením,“ odpověděl Moody. „Řekl bych, že je to jednoduchý způsob, jak si vydělat nějaký ten šilink navíc. Na lodi nebyly žádné kajuty – jednomu přidělili místo v podpalubí a nakázali mu, ať se má na pozoru a nepřekáží. Nebyla to ideální situace, samozřejmě, ale jak víte, okolnosti mne přiměly, abych okamžitě opustil Dunedin, a *Godspeed* byla jediná loď, která měla odplout v den, kdy jsem si přál odjet. Před uzavřením toho obchodu jsem neznal ani důstojníka, ani nikoho z cestujících či z posádky.“

„Kolik pasažérů se nalodilo za stejných podmínek?“

Moody se klidně zadíval Balfourovi do očí. „Osm,“ odvětil a vložil si do úst doutník.

Balfour zareagoval rychle: „To znamená vy a sedm dalších? Tedy osm celkem?“

Moody se vyhnul přímé odpovědi. „Seznam pasažérů vyjde v pondělních novinách; pochopitelně si jej můžete projít sám,“ prohlásil s lehce udiveným výrazem, jako by chtěl naznačit, že Balfourův upřesňující dotaz byl zbytečný, či dokonce nevhodný. „Mé pravé jméno tam samozřejmě nenajdete,“ dodal. „Cestoval jsem pod jménem Philip de Lacy, jak se jmenoval onen muž, jehož doklady jsem si koupil v Dunedinu. Walter Moody je dle úředního mínění momentálně kdesi v jižním Pacifiku. Předpokládám, že míří na východ, směrem k Hornskému mysu.“

Balfour se stále tvářil nevzrušeně. „Dovolte mi, abych se zeptal ještě na jednu věc,“ pokračoval. „Rád bych věděl, zda máte důvod smýšlet o něm v dobrém, nebo ve zlém – toť vše. O panu Carverovi, abychom si rozuměli.“

„Nejsem si jistý, jestli na to mohu odpovědět spravedlivě,“ řekl Moody. „Všechno, co vím, jsou podezření z doslechu. Myslím, že z Dunedinu byl donucen odjet, protože se nemohl dočkat, až konečně zvedneme kotvu, přestože předpovědi hovořily o blížící se bouři, nicméně o tom, co ho přimělo spěchat, nemám nejmenší tušení. Oficiálně jsme se nesetkali, vídal jsem jej pouze z dálky během plavby, a to ještě zřídka, protože se po většinu času zdržoval ve své kajutě. Takže jistě chápete, že můj názor nemá velkou váhu. A přesto...“

„A přesto...“ pobídl jej Balfour, když nepřišlo žádné pokračování, a vyčkával.

„Abych byl upřímný, pane,“ spustil Moody a otočil se k druhému muži čelem, „na palubě té lodi jsem objevil jistou zvláštnost týkající se nákladu, která mne přivedla k pochybnostem ohledně poctivosti jejího posláním. Ale jistý jsem si pouze jedním: pana Carvera si rozhodně nechci znepřátelit, pokud je ovšem v mé moci, abych se toho vystříhal.“

Tmavovlasý muž po Moodyho levici strnul. „Našel jste něco v nákladu, říkáte?“ vložil se do konverzace a předklonil se.

Aha! pomyslel si Moody a potom si v duchu řekl: *Nyní přišel čas, abych využil své výhody.* Otočil se, aby oslovil posledně promluvivšího. „Odpusťte mi, prosím, jestliže o podrobnostech pomlčím,“ začal. „Nechci se vás dotknout, pane, ale neznáme se, či spíše *já* neznám *vás*, neboť můj rozhovor s panem Balfourem se dnes večer nedonesl pouze k jeho uším. V tom spočívá má nevýhoda, být se nevztahuje k mé osobě, neboť jsem se uvedl po pravdě, nýbrž k vám, neboť vy jste se se mnou seznámil, aniž byste se představil, a vyslechl jste můj příběh, aniž jste byl přizván a aniž jste na něj reagoval. V otázce této či jakékoliv jiné cesty, již jsem podnikl, nemám co skrývat, ale přiznávám,“ (otočil se zpět k Balfourovi) „že mne poněkud rozčiluje být neúnavně zpovídan tazatelem, jenž o vlastních pohnutkách neprozradí ani slovo.“

Moody neměl ve zvyku vyjadřovat se s takovou smělostí, ale hovořil klidně a důstojně a věděl, že je v právu. Bez mrknutí pozoroval Balfoura, upíral na něj své mírné oči a čekal na jeho odpověď. Balfour stočil pohled k tmavovlasému muži, který je přerušil, a potom zaletěl očima zpět k Moodymu. Zhluboka vydechl. Vstal, odhodil nedopalek doutníku do ohně a natáhl ruku. „Potřebujete dolít, pane Moody,“ řekl tiše. „Když dovolíte...“

MLčky přešel k příborníku, následován tmavovlasým mužem, který se napřímil a nyní téměř narážel do nízkého stropu. Naklonil se k Balfourovi a cosi mu naléhavě mumlal do ucha. Balfour přikývl a mumlal cosi v odpověď. Musel to být nějaký pokyn, protože dlouhán posléze zamířil ke kulečnickovému stolu, pokynul blondýnovi, aby k němu přistoupil, a šeptem mu předal přijatou zprávu. Blondýn začal naráz energicky přikyvovat. Moody je sledoval a cítil, jak se mu vrací obvyklá pohotovost. Brandy ho nabudila; zahřál se a byl v suchu, a nic mu nemohlo zvednout náladu víc než příslib poutavého vyprávění.

Často se stává, že je-li duše vystavená tlaku nucena zabývat se jinou neshodou, jež se jí ani v nejmenším netýká, druhá obtíž zapůsobí na první jako balzám svého druhu. Tak to cítil Moody nyní. Poprvé od chvíle, kdy vystoupil

ze člunu, byl schopen přemýšlet o neštěstí, jež ho nedávno potkalo, s jasnou hlavou. Jako by nové tajemství osvobodilo jeho paměť. Najednou si dokázal vybavit scénu, která ho pronásledovala – vzpomněl si, jak ten muž se zakráceným hrdlem povstal z mrtvých, jak křičel –, a připadalo mu to smyšlené a senzační; stále ho to děsilo, ale zdálo se to jaksi pochopitelnější. Jeho příběh získal na ceně: mohl jej směnít a vydělat na něm.

Díval se, jak si muži šeptem předávají zprávu. Žádná vlastní jména nezachytil – změť neznámých přízvuků to neumožňovala –, ale bylo zjevné, že se ona diskutovaná záležitost týká všech přítomných. Přinutil se k důkladnému, racionálnímu zhodnocení situace. Nepozornost už jednou způsobila, že toho večera došel k mylnému úsudku; to se nesmí opakovat. Chystali nějakou loupež, dohadoval se v duchu, nebo se domlouvají na společném postupu proti jinému muži. Snad proti panu Carverovi. Bylo jich dvanáct, což Moodymu připomnělo soudní porotu... ale takovou možnost vylučovala účast Maora a Číňanů. Že by vstoupil doprostřed zasedání jakési tajné rady? Ale jaká rada se mohla skládat z mužů tak rozdílných ras a tak odlišné výše příjmů a majetku?

Netřeba zdůrazňovat, že chování Waltera Moodyho neprozrazovalo, jakým směrem se ubírají jeho myšlenky. Moody nasadil výraz na hranici mezi nelíčeným údivem a omluvou, jako by chtěl říci, že si je dobře vědom potíží, které působí, ale nemá potuchy, o jaké potíže jde ani jak by měl postupovat, a že je ochotný uposlechnout pouze své vlastní rozkazy.

Venku vítr změnil směr a v komíně to zafičelo, až se uhlíky rozžhnuly jasnou červení, a Moody na kratičký okamžik ucítil vůni mořské soli. Šramot z ohniště probudil tloušťku sedícího nejbližší u krbu. Se zafuněním se ztěžka zvedl z křesla a odšoural se k příborníku za ostatními. Když byl pryč, Moody se ocítl u ohně sám s mužem v obleku se vzorem rybí kosti; ten se nyní předklonil a promluvil.

„Rád bych se představil, jestli proti tomu nic nemáte,“ pravil a poprvé otevřel stříbrnou tabatěrku a vybral si cigaretu. Hovořil zdvořile, s jasně francouzským přízvukem a jedno slovo odsekával od druhého. „Jmenuji se Aubert Gascoigne. Doufám, že mi prominete, že vaše jméno již znám.“

„Kupodivu to vypadá, že i já znám vaše,“ opáčil Moody lehce vyvedený z míry.

„V tom případě jsme představeni,“ prohlásil Aubert Gascoigne. Hledal zápalky, ale nyní se zarazil s rukou v náprsní kapse jako švihácký plukovník pózující kreslíři. „Ale zajímalo by mě, jak jste se o mně dozvěděl, pane Moody?“

„Četl jsem dnes večer váš proslov v pátečním vydání *West Coast Times* – nemám pravdu? Jestli se nepletu, napsal jste vyjádření jménem magistrátního soudu.“

Gascoigne se usmál a vytáhl zápalky. „Teď už chápu. Jsem včerejší zpráva.“ Vyklepal z krabičky zápalku, opřel si botu ze strany o koleno a škrtl o podrážku.

„Promiňte,“ začal Moody v obavách, že se dopustil urážky, ale Gascoigne zavrtěl hlavou.

„Neberu si to úkorně,“ řekl poté, co si zapálil. „Tak tedy. Přijedete coby cizinec do neznámého města, a jaký je váš první krok? Sáhnete po včerejších novinách a přečtete si soudní věstník. Dozvíte se jména lidí, kteří porušili zákon, i jména těch, kteří dohlíží na jeho dodržování. Tomu říkám strategie.“

„Nebyl to cílený postup,“ pravil Moody skromně.

Jméno Gascoigne se objevilo na třetí straně pod krátkým kázáním, přibližně délky jednoho odstavce, na téma hanebnost zločinu. Proslov byl uvozen seznamem všech zatčených za poslední měsíc. (Moody si nedokázal vybavit žádné ze jmen a Gascoignovo si po pravdě zapamatoval jen proto, že se jeho někdejší latinář jmenoval Gascoyen – nebýt téhle podobnosti, nepřipoutalo by jeho pozornost.)

„Možná ne,“ opáčil Gascoigne, „ale přesto vás zavedl do samého srdce zdejšího neklidu: k tématu, které má už čtrnáct dní na jazyku každý z nás.“

Moody sražil čelo. „Drobní zlodějíčci?“

„Zvlášť jeden.“

„Mám hádat?“ zeptal se Moody v žertu, když se muž odmlčel.

Gascoigne pokrčil rameny. „Na tom nesejde. Jedná se o nevěstku.“

Moody zvedl obočí. Pokoušel se rozpomenout na výčet zatčených – ano, snad mezi nimi byla i jedna žena. V duchu uvažoval, co si o jejím zatčení mohou povídat všichni muži v Hokitice. Chvilí mu trvalo, než si připravil přiměřenou odpověď, a Gascoigne se k jeho překvapení zasmál. „Tahám vás za nos,“ prohlásil. „To mi nesmíte dovolit. Její přestupek se na seznamu samozřejmě neobjevil, ale projevíte-li při čtení trochu představitosti, pak ho tam naleznete. Představila se jako Anna Wetherellová.“

„Nejsem si jistý, zda mám při čtení představivost.“

Gascoigne se znovu zasmál a vydechl oblak kouře. „Jste přece právník, nemýlím-li se?“

„Pouze vystudovaný,“ odvětil Moody škrobeně. „Dosud jsem nedostal povolení k výkonu advokátské činnosti.“

„Nuže: soudcův proslov má vždy jistý podtext,“ vysvětloval Gascoigne. *Pánové z Westlandu* – tak zní první náповěda. *Trestný čin zostuzení a ponížení* – tak zní druhá.“

„Už chápu,“ přitakal Moody, ačkoliv nechápal nic. Očima těkal přes Gascoignovo rameno: tlouštík přešel ke dvojici Číňanů a cosi čáral na předsádku kapesní knížečky, aby jim to mohl dát přečíst. „Že by tu ženu obvinili mylně? Proto se o ni všichni zajímají?“

„Kdeže, pro prostituci ji nezavřeli,“ odpověděl Gascoigne. „To je strážmistrům šumafuk! Pokud je muž dostatečně diskrétní, rád přimhouří oko.“

Moody čekal. Gascoigne s ním mluvil tónem, jenž ho zneklidňoval: jako by si udržoval odstup, ale zároveň se mu svěřoval. Moody cítil, že mu nemůže důvěřovat. Úředníkovi mohlo být něco kolem pětatřiceti. Světlé vlasy mu nad ušima stříbrně prokvětalý a nechal si narůst světlý knírek uprostřed rozčísnutý vedví. Oblek se vzorem rybí kosti měl ušitý na tělo.

„Jémine,“ dodal Gascoigne po chvíli, „sám strážmistr jí činil návrhy bez prostředně po detenci!“

„Po detenci?“ zopakoval po něm Moody a připadal si hloupě. Přivítal by, kdyby ten muž nemluvil tak záhadně a trochu se rozpovídal. Působil kultivovaně (ve srovnání s ním vypadal Thomas Balfour jako neotesanec), ale jako by své kultivovanosti litoval. Hovořil jako zklamaný muž, pro něhož je dokonalost něčím, co si pamatuje z minulosti – a co mu nyní přináší chmury, protože o to přišel.

„Byla souzena za pokus vzít si život,“ pokračoval Gascoigne. „Je v tom jistá vyváženost, nemyslíte? Souzena za pokus rozsoudit vlastní život.“

Moodymu nepřípadalo vhodné souhlasit a za žádnou cenu nechtěl, aby se jeho další myšlenky ubíraly tímto směrem. „A ten lodní kapitán, pan Carver? Předpokládám, že je s tou ženou nějak spjat?“

„Ano, spjat, to ano,“ odpověděl Gascoigne. Podíval se na cigaretu, kterou držel v ruce, a odhodil ji do ohně, jako by ho náhle znechutila. „Zabil vlastní dítě.“

Moody sebou vyděšeně cukl. „Co prosím?“

„Samozřejmě mu to nemohou dokázat,“ pokračoval Gascoigne ponuře. „Ale je to surovec. Dobře děláte, že se mu raději vyhýbáte.“

Moody na něj zíral a opět nevěděl co odpovědět.

„Každý muž má vlastní měnu,“ dodal Gascoigne po chvíli. „Pro někoho je to zlato, pro jiného ženy. A Anna Wetherellová byla obojím.“

V ten okamžik se vrátil tlouštík s plnou skleničkou, posadil se, podíval se nejdřív na Gascoigne a potom na Moodyho, a jako by si mlhavě uvědomil,

že má společenskou povinnost představit se. Předklonil se a natáhl ruku. „Dick Mannering jméno mé.“

„Je mi potěšením,“ odušil Moody poněkud bezděčně. Připadal si dezorientovaný. Mrzelo ho, že byl Gascoigne přerušen právě teď, kdy by z něj býval mohl vytáhnout podrobnější informace o té nevěstce. Pokoušet se k tomu tématu vrátit nyní by bylo netaktní; Gascoigne se beztak zabořil zpátky do křesla a na jeho tváři se objevil nepřístupný výraz. Znovu si začal pohrávat s tabatěrkou.

„Operní dům Princ z Walesu, to jsem já,“ dodal Mannering, zatímco se usazoval.

„Kapitální,“ řekl Moody.

„Jediná estráda ve městě.“ Mannering poklepal klouby na opěrku křesla, hledaje způsob, jak pokračovat v hovoru. Moody zalétl pohledem ke Gascoignovi, ale úředník se nevrle díval do klína. Bylo jasné, že ho tlouštíkův návrat nesmírně popudil; a stejně tak bylo jasné i to, že nevidí důvod, proč svou popuzenost skrývat před osobou, jež ji vyvolala – a jejíž tvář náhle zbrunátněla, což Moodyho uvrhlo do rozpaků.

„Nemohl jsem neobdivovat váš řetízek k hodinkám,“ ozval se konečně Moody. „To je hokitické zlato?“ oslovil Manneringa.

„Pěkný kousek, že?“ pravil Mannering, aniž by sklopil oči k hrudníku nebo se onoho obdivovaného předmětu dotkl. Podruhé zaklepal na opěrku křesla. „Ve skutečnosti jsou to valouny z Cluthy. Byl jsem v Kawarau, v Dunstanu a pak v Cluthě.“

„Přiznávám, že mi ta jména nic neříkají,“ řekl Moody. „Předpokládám, že to jsou otažská pole?“

Mannering přisvědčil a začal rozvádět otázku průmyslové těžby a hodnoty říčních usazenin.

„Jste tu všichni zlatokopové?“ zeptal se Moody, když Mannering domluvil, a opsal prstem ve vzduchu malý kruh, aby dal najevo, že myslí všechny přítomné.

„To není nikdo z nás – s výjimkou Číňanů samozřejmě,“ odvětil Mannering. „Následujeme zlatokopy všude, kde rozbíjí tábor, ačkoliv je pravda, že většina z nás začínala v soutěsce. Kde naleznete většinu zlata ze zlatých polí? V hotelech. V hospodách. Jak chlapi něco najdou, hned to utratí. Jedno vám povím: možná byste udělal líp, kdybyste si otevřel vlastní podnik, místo abyste zamířil do hor. Zajistěte si koncesi a začněte prodávat grog.“

„Jistě je to moudrá rada, když jste se jí sám přidržel,“ poznamenal Moody.

Mannering se zabořil do křesla. Zdálo se, že Moodyho lichotka ho potěšila. Ano, z nalezišť odešel a nyní si platí muže, kteří pracují na jeho kutištích

za procenta z výnosu. Pochází ze Sussexu, Hokitika je pěkné místo, ale je tu méně dívek, než by se na tak velké město slušelo, má rád nejrůznější harmonie, svůj operní dům postavil podle divadla Adelphi z londýnského West Endu, má pocit, že tradiční večeri s hudební produkcí nelze překonat, hospody nemůže vystát a z malého piva se mu dělá zle, povodně v Dunstanu byly strašné – opravdu strašné, hokitický déšť je k nevydržení, znovu musí říct, že nic není hezčího než čtyřhlas – melodie se proplétají jako nitky hedvábí.

„Skvělé,“ zabručel Moody. Gascoigne se v průběhu tohoto monologu ani nepohnul, nepočítáme-li nutkavý rytmus jeho dlouhých, bledých rukou, v nichž převracel stříbrný předmět položený v klíně. Sám Mannerling si úřednickovy přítomnosti vůbec nevšiml; při svém proslovu ostatně upíral zrak na místo přibližně metr nad Moodyho hlavou, jako by ho příliš nezajímal ani on.

Dramatické šeptání, které se odehrávalo stranou, se pomalu začalo blížit rozuzlení a tlouštíkově brebentění utichlo. Tmavovlasý muž se vrátil a posadil se na své místo po Moodyho levici; po něm přišel Balfour se dvěma skleničkami s pořádnou dávkou brandy. Jednu z nich podal Moodymu, mávl rukou nad poděkováním a posadil se.

„Dlužím vám vysvětlení,“ spustil. „Vyslychal jsem vás vskutku neomaleně, pane Moody – jen neprotestujte, bylo to dočista tak. Pravda je... pravda je... inu, pravda si zaslouží vyprávět celý příběh, kratší to být nemůže.“

„Kdybyste byl tak laskav a připojil se k našemu důvěrnému kroužku,“ dodal Gascoigne, sedící po Balfourově druhém boku, s nehezky okázalou, falešnou zdvořilostí.

Tmavovlasý muž se náhle předklonil v křesle a dodal: „Přeje si kdokoli z přítomných vznést námitku?“

Moody se přimhouřenýma očima rozhlédl kolem sebe, ale nikdo nepromluvil.

Balfour přikývl; ještě chvílku počkal, jako by chtěl ke zdvořilosti druhého muže přidat svou vlastní, a potom pokračoval.

„Dovolte mi,“ oslovil Moodyho, „abych začal tím, že došlo k vraždě. Ten váš ničema – ten Carver; kapitánem ho nazývat nebudu – je vrah, přestože vám nemohu říci, jak to udělal a proč to udělal, kdybych se měl propadnout. Takže, jestli mi prokážete tu čest a poslechnete si část příběhu toho padoucha, potom možná... inu, potom nám možná budete ochoten pomoci, vzhledem k vašemu postavení.“

„Promiňte, pane,“ ozval se Moody. Při zmínce o vraždě se mu rozbušilo srdce na poplach: snad to přece jen mělo něco společného s fantomem na palubě lodi *Godspeed*. „V jakém jsem postavení?“

„Váš kufr je stále na palubě barku, tak to myslí,“ odpověděl tmavovlasý muž. „A zítra odpoledne máte dojednanou schůzku v celnici.“

Balfour vypadal poněkud podrážděně. Zamával rukou. „O tom až za chvíli,“ prohlásil. „Nejprve vás prosím, abyste si vyslechl ten příběh.“

„Jistěže si ho vyslechnu,“ opáčil Moody s nepatrným důrazem na posledním slově, jako by chtěl druhého muže upozornit, že nemá očekávat ani vyžadovat nic víc. Zdálo se mu, že zahlédl, jak přes Gascoignův bledý obličej přelétl úšklebek, ale v příští chvíli se opět tvářil mrzutě.

„Samozřejmě... samozřejmě.“ Balfour Moodyho poznámku pochopil. Odložil skleničku s brandy, sepal ruce a zkušeně zapraskal klouby. „Nuže, pokusím se vás obeznámit s účelem našeho shromáždění, pane Moody.“